

šhubjenu. Hdyž pak dyrbiš po Božej radže tu hubjenu bycž, by pak prawy psched Bohom, dha by šbožowniški, hacž tač někotry stromy, kiž nima žaneho mēra š Bohom, a budžesč šbóžny. Lēpje cži je, so ty š žiwjenju šhromy abo bēdny nuts džesč, dnyžli so by ty dvě ruzy a dvě nosy mēl, a byl do hellskeho wohenja cžišnienu. Duž, moji lubi, hacž strowi abo šhori, njech šebi wošebje wodacže hrěchow požadamy a wuprošymy.

Wodacže hrěchow, nanajkrašnišče kubło sa kóždeho!

- 1) Čžehodla trjebamy wodacže hrěchow?
- 2) Pola toho jo namačamy?
- 3) Hdy jo dostanjemy?
- 4) Ščto dyrbi pola naš doškutkowacž?

I.

Čžehodla trjebamy wodacže hrěchow? My šlyšchimy w ščenju wo jichtnym. A wschitzy drje wěmy, kažka ška šhorosč to je, kaž hubjenu je tajki cžlowješ a kažke bolosče ma. Hacž je nětk tónle muž jow šwoju šhorosč šawinowač, kažke žiwjenje je wjedł, njeje napišane. Ale hdyž Anjes jemu praji: „Tebi šu twoje hrěchi wodate“, š teho widžimy, so tež njeje bješ winy byl. Tak je, moji lubi, a kóžda šhorosč, wscho hubjenstwo, wscha štarosč žiwjenja, dyrbi nam hišcže šašo psched woczi štajicž, so šmy hrěšchnizy a to wostanjemy cžaš žiwjenja. Tehodla tež w Božim šlowje rěka: „Tudy njeje žane rošdžělenje; ale wschitzy šu hrěšchnizy a nimaju teje šhwalby, kotruž woni na Bosy mēcž dyrbjeli“. A hdyž do šchpihela Božich šasnjom hladamy a šo pruhujemy, hacž šmy sa našchim Šbóžnikom šhodžili, šwoju njehódnosč a škaženosč pošnajemy. „Ty njedyrbiš mjena šwojeho Boha njewužitnje wužiwacž“, rěka; ale kaž wjele jich bohuzel je, kiž š lohka wopač pschibahaju, šiebaju, šakruja! A dale rěka: „Ty dyrbiš šwjaty džēn šwjecžicž“; ale ščtó šo hišcže jara wo to štara! Tak někotremu je tutón džēn jeno džēn džēla, wotpocžinka, šwětneje wješelosče. A ščtwórta šasnja rěka: „Ty dyrbiš nana a macžer“